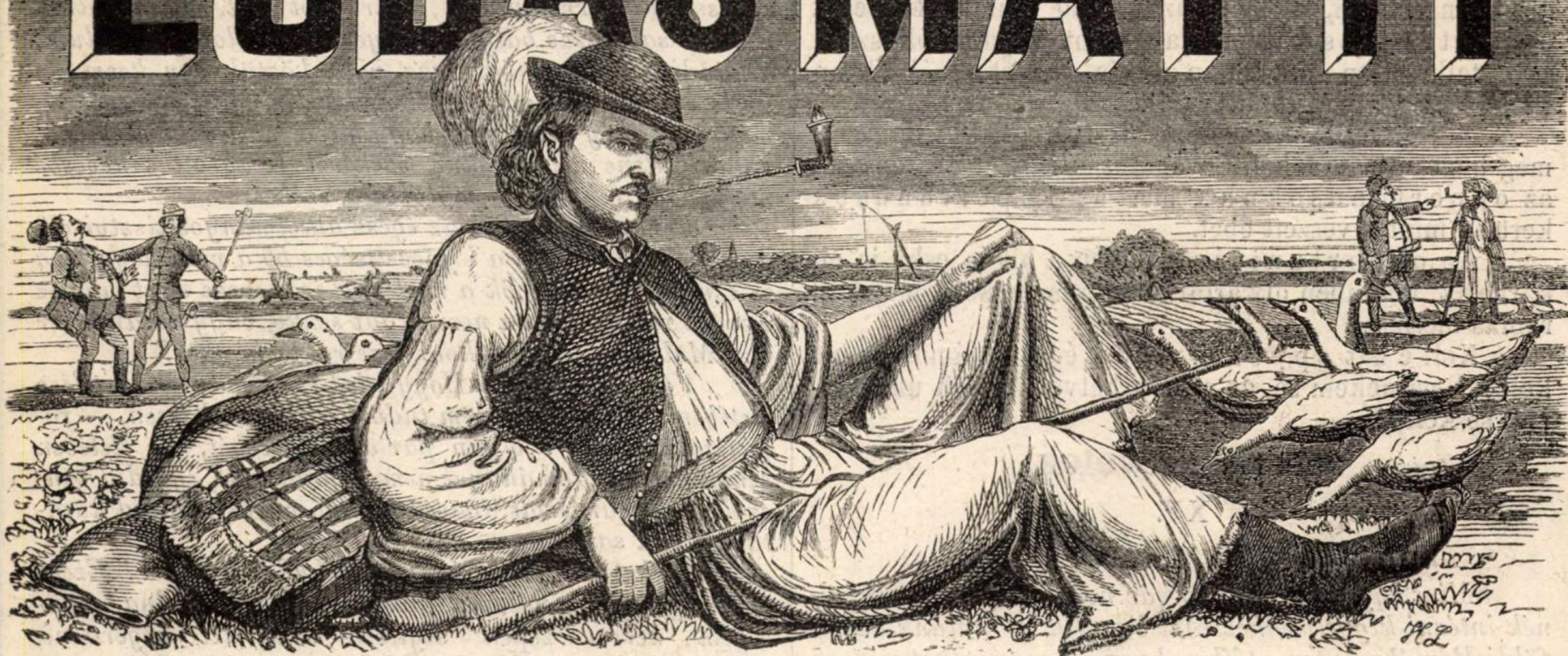

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, junius 15. 1867. 11. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Finis coronat opus.

(az amnesztia és a százezer arany.)

Nincs hát a magyarnak többé bujdosója. . .
Hontalanok szivét nem gyötri fájdalom?
Régi tartozását még az is lerójja:
Kit királynak kent fel a nemzet és a hon.
Nyitva az ut, nyitva . . . jertek hát bujdosók!
Ölelő karunk vár és a testvéri csók.

Kik a szabadságharcz alatt elvérzének —
Busongó özvegyet s árvákat hagyának,
A kik fényt szereztek a honvéd nevének —
S koldusai lőnek e szegény hazának.
Vigaszt, segélyt nyertek... le van már törölve . .
Özvegyek és árvák — csonkahősök könye.

Kinek ne dagasztná öröm a kebelét?
Midőn az országnak koronás királya!
Nemes szive szerint a jog terére lép . . .
Igaz szeretetét előttünk kitárja,
S lelkes szép tettei karöltve ha járnak
Népünk érzelmével . . a királyi párnak.

LUDAS MATYI.

Micsoda állat az az opportunitás?

Az opportunitás (jogfeláldozás) kedves atyámfiai! az ujabb kornak egyik legförtelmesebb csudaszülöttje, teremtője valami Lusztkandel nevü hires bécsi tudós, keresztapja pedig Deák Ferencz!

Ezen fertelmes szörny homlokára ez van irva: „a szükség törvényt ront" s igy szabad neki min den halandót csontostól bőröstől felfalni, — mert szükségből született, — szükségen nevelkedett, — szükségen tengődik, — szükségre kel, — és szükségre fekszik. Jajj még azon helynek is atyámfiai! — hova szállásra befogadják, — adj szállást neki, ki ver a házadból.

Az opportunitás egy kielégithetetlen állat, ám de vele a majoritás szerint ki lehet elégiteni a törvényeket, az alkotmányt, a népeket, országokat, sőt az egész világot, csak az osztrák kormányt nem, mert ez ugy használja a nép ellen ezt a rémszülött mumust, mint Hannibal használta az elefántokat a rómaiak ellen — . . . azoknak eltapodására.

A hol tehát opportunitás van, ott nem lehet törvény revisió nélkül, mert az opportunitásnak joga van a szentesitett törvényeket is kénye kedve szerént lerontani, vagy megnyirbálni; a szabadságnak pedig kezét lábát farkas guzsban tartani.

Az opportunitás kedves atyámfiai! képes Pesten, Váczon, Soroksáron és Konyáron, nagyszerü hadi iskolát állitani, tanulók és tanitók nélkül, — képes honvédminisztert teremteni honvédek nélkül, hitelez nekünk ingyen egy pár millió osztrák államadósságot kezes nélkül; s a mikor kedve tartja, vagy megharag-

szik, alkotmányképében még concordátummal is szives boldogitani a népet, már t. i. a független népeket, értvén azokat, kik még szerencséjökre nem f ü g g e n e k.

Az opportunitáshoz képest az egyiptomi tiz csapás, — a kolumbáczi legyek és a sáska táborok valóságos isten áldásai, — mert azok mind mulandók, de az o p p o r t u n i t á s hallhatatlan, mint a pazarlók szüksége, telhetetlen mint a pap zsákja, melyet minél jobban kielégitessz, annál többet eszik.

Machiavellia kisasszony testvére neki, de azért még hunczutja se lehet. Lovagolni is lehet rajta, de csak az o p p o r t u n u s o k n a k mert az i m p o r t u n u s o k kerülik mint a veszett ebet.

Az o p p o r t u n i t á s nyelvén a hit és eskü is elkárhozik, különben oly ártatlan mint monopolium a nyilt rablás mellett.

Kell e hát o p p o r t u n i t á s édes atyámfia? nem kell... na nekem se, de még a hetvenhetedik unokámnak se kell ám.

Eredeti levelek.

XV.

Kedves Ludas bátyám!

Mint együgyü világpolgár nehány kérdést ohajtanék intézni kigyelmedhez. Azt beszélik itt nálunk az alföldi Rómában uton utfélen, hogy mi már alkotmányos egy nép volnánk, — hiszen én nem vagyok épen tökkel ütött filkó! hogy ha valamit látok, ugy ahogy ne érteném, de mert kivéve azt, hogy a sasok helyébe magyar czimert pingáltak, — valami nagyobbszerü változást nem látok az egész alkotmányosságban.

Ugy huznak vonnak bennünket mint az előtt. —

Fegyvert nem szabad tartanunk mint az előtt.

Trafik dohányunk még rosszabb mint az előtt.

Az adóintő czédulát ép ugy a nyakunkra küldik mint az előtt.

Az idegen katonát csak ugy tartjuk mint az előtt.

Fiainkból sokkal több ujjonczot soroznak be mint az előtt.

Igaz bizony, majd el is felejtem, hiszen tisztviselőinket is megváltoztathattuk, persze ugy, hogy azokból kellett választanunk, kiknek neveit elönkbe kiragasztották, ha mindjárt egyet sem instáltunk is belőllük. Épen e sorról akarok én kérdezösködni kedves Ludas bátyám! hát valyon alkotmányosan ment e végbe nálunk minden?

1-ör is, egy uri ember, nem tom már hogy hivják mert hát nem is magyar, hanem olyan oláh hangzatu neve van, a tisztválasztás elötti közgyülésen hazaárulóknak és gazembereknek czimezte mindazokat, kik 61 óta tisztviselösködtek, pedig tudtommal — alig nehány kivételével — 61-ben mind a nép választotta meg azokat a czimzett kazaárulókat; söt ha jól emlékszem, ezen uri ember akkor uri magát is kándidáltatta s talán azért nem választották meg, mivel egyedül ö volt köztük a b e c s ü l e t e s.

2-or. Ugyanezen ember tanácsára, a mi talán sehol sem történt széles Magyarországon, — a volt tisztviselök közül e g y e t l e n e g y e t sem kándidáltak; — aztán, midön a választás végbe ment egy helybeli uj ság lapban e volt a megválasztottak névsora után olvasható: „a tisztviselők e névsorából kitünik, hogy a provisorium alatt müködök közül egyetlen egy sem választatott meg."

Ugyan kedves Ludas bátyám! ha elönkbe csupán csak kását, paszulyt és lencsét tálalnak, hogy válogassuk belölle a várvavárt turóscsuszát?

3-or. Mondja meg Ludas bátyám! ha valamely okos dologhoz okosan is kell hozzá szolni, elég-e az, ha valakinek zsiros nadrága, nagy hasa, és szalmával bélelt nagy feje van? ki egész életében gyertyamártó, hentes, kalapos s timár mesterséggel foglalkozott, birnak-e képességgel törvénytudót, mérnököt sat. kándidálni, mert lássa Ludas bátyám? ilyenekböl állott ám nálunk a kándidáló bizottság. Igaz, vala köztük egy kesztyüs ur is valami herr von Müller, ki dirigálta az egészet, még pedig oly dühösen, hogy ha a nemes komissióból valaki ellene mert szólni, székéröl felugrott s kevésbé mult, hogy fejökhöz nem dobta a széket.

4-er, mikor aztán az egész alkotmányos tisztviselö sereg már elkészült, a legnevettségesebb a volt, hogy még is csusztak be közibök a régiekböl is, persze mert már az apróbb méltóságokra nem akadt senki, vagy talán herr von Müller mindent alkotó keze rakta be öket?

Végre még egyet. Hogy lehet szabóból — ki teljes életében egy kontót le nem tudott irni becsületesen, — föpénztári ellenör? olyan parlagi uracsból, ki életében semminemü tudománnyal nem foglalkozott, egyedül tánczolt és agarászott, igasság osztó városi másod kapitány? sat. sat.

Ezeket nem értem én kedves Ludas bátyám! Ezeknek megfejtésére nálamnál okosabb emberre volna szükségem, kérem szépen segitsen velem ezt megértetni, mert ha ezekre még Ludas Matyi uram sem tudna megfelelni, akkor nincs egyébb hátra, mint szemeinket az égre emelve felfohászkodni ilyeténképen: „szabadits meg Uram! bennünket az alkotmányosság gonoszaitól."

Egy választó polgár.

XVI.

Nemzetes Ludas Matyi uram!

Tudni fogja talán nemzetes uram, hogy Aradmegyében kebelezett magyar és oláhpécska épenugy áll egymás mellett mint Pest Buda. Azokat még folyó sem választja el egymástól. E napokban követ választás lett volna ott. A jelölteknek egyike magyar a másika oláh volt. A szavazás szép csendesen folyt, mig a választók egymás hajába nem kaptak. A verekedést az oláhok kezdették azzal, hogy elébb tégla és ködarabokat dobáltak a magyarok tyükszemeire, késöbb pedig botokkal estek nekik. Ekkor aztán összegabajodtak s a nélkül, hogy követett választottak volna, az oláhokat az általok használt botokon kellett hazaczipelni.

Másnap a város birája hivatalos jelentést terjesztett a helyi szolgabiró ur elé, s azt ekképen szerkesztette.

„Van szerencsém jelenteni, hogy Oláhpécskán a tegnapi napon tapasztalt verekedés folytán 24 oláh testvérünk van részint igen nehezen, részint nagyon könynyen megsebesitve."

A szolgabiró elolvasván a jelentést, az elöadást készitö biróhoz következö kérdést intézett.

„S a magyarokból hány sebesült meg?" „Egy sem" — felelt a biró — mert nálok nincs szokásban sem megsebesülni, sem megsebesitve jelentkezni és panaszkodni."

Ezen mulattságos históriát, csak igy parasztosan azért irtam meg a nemzetes uramnak, hogy azt a Ludas Matyiban közölni ne terheltessék.

Harangozó Palkó.

A baloldalnak.

Eszélytelenség tőlem, jól tudom, — hogy
Most veszem kézbe árva füzfa lantom;
E nagy „hozsánna“ kiáltások közt tán ...
El se hallik hozzátok gyönge hangom ...?
Ha máshoz, másképpen irnám e verset,
Lehet — a nagy tömeg még tapsot adna —
Mig igy, hozzátok szóló kis szülöttem,
Legfőlebb csupán gunymosoly fogadja.

Mindegy! az alkalmat használja fel más,
S menjen hol több fül hallgat énekére,
Én nem megyek meggyőződésem árán —
Babért tenni a győzelmes fejére! ...
Hadd huzzák ezren diadal kocsiját,
Mely elgázolta — kik előtte álltak,
Jobban teszem, ha elmaradva tőlök ...
Vigaszt viszek a bukott igazságnak!

Talpra derék honatyák! (hitvány jelzö,
Ma már e szót oly könnyen osztogatják.)
Tartsátok még főlebb a drága zászlót,
Mit, — hogy szolgáltak- — sokan eltagadják...
Föl a zászlót! bár némelyek azt sárral
Dobálták be, én még ugyis imádom,
— Szent ügy, melynek martyrjai valának,
Nem veszett még el, egy se a világon!!!

Szapuló Matyi.

Pattantyuk.

A franczia háboru idejében egy öreg őrnagy, — ki Napoleonnak minden táborozásában részt vett, azért könyörge a császár előtt, hogy ajándékozná meg őt a becsület legio nagy keresztjével.

„Meg fogok önről emlékezni“ mondá Napoleon.

— Ugy hát ne késsék felséged! felele az őrnagy, őszfehér hajára mutatva ... mert ime maga is láthatja felséged! hogy a várakozásra nem sok időm van már.

A császárnak annyira megtetszettek ezen tréfás szavak, hogy rögtön saját díszjelét akasztá az öreg tiszt nyakába.

A k ... torony épitésekor, egy roppant nagy követ rendkivüli erőfeszitéssel csavarván felfelé a munkások, a fele utban lankadni kezdettek, mintegy nógatásképen magas állásáról lekiált tehát a pallér: „szekkerment“. Erre egyik munkás igy szóla társaihoz: hallják e kendtek, azt mondja a pallér, hogy szekér jön érte, — tehát eresszük vissza.

Egy még igen fiatal, de már hirneves orvost hivatván magához egy gazdag nagykereskedő, e szavakkal fogadá a megjelenőt: „doktor ur! hallom hogy ön igen szerencsésen kurál, daczára hogy oly igen fiatal; mielőtt tehát házi orvosomul fogadnám, — hadd tekintsem csak még egyszer jól meg“ s kezdé a fiatal orvost szemeivel méregetni.

— Na ha elölrül megnézett ön uram! most hát tekintsen meg hátulról is — monda az orvos, s azzal megfordulva a sarkán, ott hagyta a kereskedőt, mint szent Pál az oláhokat.

1856-ban egy mezőváros közpénztárából a többek közt 4038 pengö forint is elgőzölgött, s minthogy ezen experimentumot az ottani polgártársak semmikép sem tudják felfogni, egy sok érdemü veteránus Gemeinde-Vorstand az akkori időből, ugy igyekszik capacitálni az érdeklett feleket: miként ezen summa tulajdonképpen nem is nyom nélkül gözölgött el, — hanem minthogy, minekutánna s mindenekelőtt az egész világ tudja, millyen időket éltünk akkorjában, tehát az egész dolog abban áll, hogy ezen summa akkorjában egy másik summácskával öszekavarodott s a fináncz urak véletlenül megszagolván, minden irgalom nélkül zsebre tették. Az a legfurcsább, hogy illyen argumentum is talált egy dühős protektorra.

Orvost hivatott Jakab gazda beteg feleségéhez, tiz tallért igérvén a doktornak, ha a beteg állapotján segit.

Jakab neje azonban az orvos keze alatt belehalt a gyógyitásba. S midőn a doktor az igért tiz tallért követelte Jakabtól, kérdé a zsidó töle.

— Hát meggyógyitotta doktor ur az én feleségemet?

„Az teljes lehetetlenség volt.“ felele a doktor.

— Hát talán megölte? —

„Ments meg isten.“

— Akkor hát nem adom meg a tiz tallért a doktor urnak, ha semmitsem segitett rajta, — mert akkor a tiz tallér nélkül is meghalt volna az én feleségem.

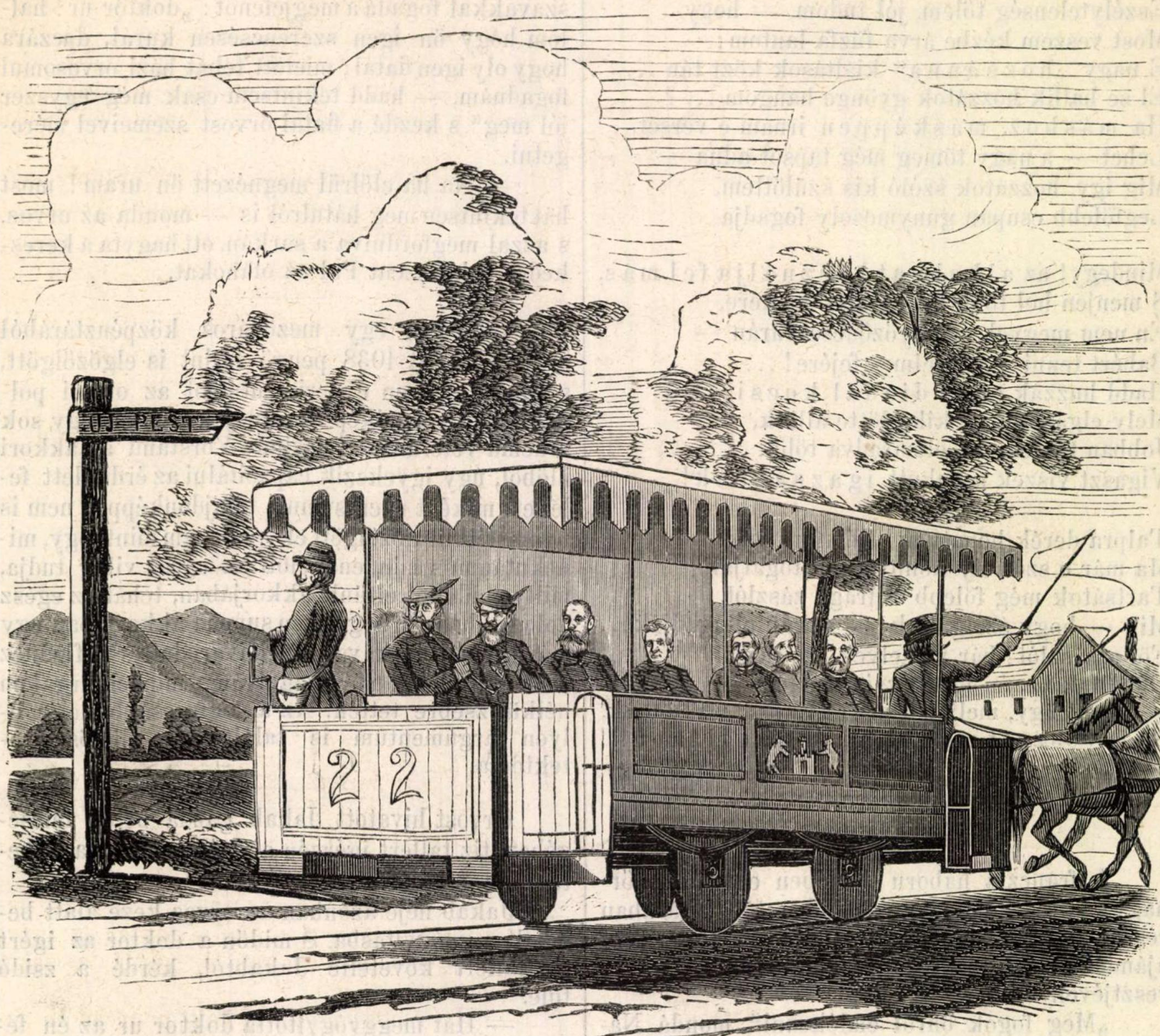
— Hallod-e Pista?

„Tessék parancsolni méltóságos uram!

— Holnap reggel négy órakor költs fel, mert ötkor elutazunk — érted?

Értem kérem alássan, csak tessék méltóságodnak csengetni, rögtön talpon leszek én.

Ez is koronázási diszmenet.

A szélső baloldal tagjai igy vettek részt a koronázási diszmenetben.

Tigriskörmök.

A koronázáson is átestünk valahára szerencsésen, ugy valánk ezzel mig meg nem történt, mint az egyszeri ember, kinek egy pofoncsapás volt igérve, és mindig félt tőle mig meg nem kapta, aztán egyszer csakugyan megkapván, örömmel igy kiálta fel: „hála Istennek, csakhogy túl vagyok rajta."

Egy budakeszi sváb igen különös módon jutott a koronázási éremhez. Ugyanis a rendkivüli fényes banderiumot midőn eltátott szájjal bámulná, egy arany pénz repült a szájába, mit a sváb örömében e vagy meglepetésében azon módon le is nyelt. Most már rettentő konfuzióban van a sváb, mert nem tudja, hogy az aranyat mikor és hol adja ki?

Mondják, hogy a Privoszky-féle kávéházban 3 krral volt drágább csak a kávé az ünnepélyek alatt. A Beleznay kertben pedig egy meszely spiritusos lőreért, mi máskor 10 kr., és a melytől kinyilik a bicska a becsületes ember zsebében, és rab vallatónak lehetne használni 40, mondd negyven krajczárig pióczázta ő zalkelnersége a vendégeket

Na már a koronakávéház bérlőjét Somosi urat e részben is elismerés illeti, mert egy fityinggel sem rugtatta fel italainak rendes árát, s más kávésok és vendéglősök példájára közönségét nem fejte meg.

A koronázás alkalmából a tudomány, irodalom, és müvészet jelesbjei is feldekoráltattak. Annak különösen örvendünk, hogy a többek közt egyik legjelesebb népköltőnk Arany János is meg van valahára keresztelve.

Érdekes hangverseny.

Azon Deákpárti képviselők hangversenye, a kiknek nem jutott d i n n y e f ö l d.

Átalános a panasz, hogy a fináncziminiszter igen kevés koronázási pénzt szóratott szét a nép között, — irmagról sem lehet egyet látni, oly ritka az, mint a fehér holló.

Már hiszen atyafiak! azt mondom én, hogy ahol a v e t é s silány, nem is lehet onnan várni gazdag termést.

Párisban a boulognei erdőben tartott katona szemle végeztével egy Berezowszki nevü 20 éves lengyel ifju rá lőtt az orosz czárra, de a pisztolya túllévén töltve szét pattant és igy a czéltáblát elhibázta.

Na ha ezen lövés sikerül annak a lengyelnek, elmondhatta volna bátran, hogy ő ejtette el a világ legnagyobb m e d v é j é t.

Egyik előfizetőnk azt kérdi tőlünk, hogy nem tudnánk-e megmondani, miképpen jutott be Pompéri ur az akadémiába?

Dehogy tudjuk, dehogy tudjuk édes atyánkfia! — hogy tudnánk mi, mikor Pompéri ur maga sem tudja, hogy tulajdonképen micsoda bokros érdemeiért cseppent oda.

A közvélemény Kossuth levele óta hangosabban hallatja szavát a vidéken. Görgey nyilatkozatáért a „Pesti Napló“ is több helyen azon szerencsében részesült, a miben Pulszky ur lapja az „1848“, — nyilvánosan m e g é g e t t é k.

Szja! igy jár az afféle pöffeszkedő lap, mely nem látja meg az erdőt a fától, és nincs tudomása arról a népdalról, mely az egész hazában szájról szájra jár, s igy hangzik:

„Görgeinek hivták a gazok gazát,
Ki eladta Világosnál a hazát.“

Ha majd delegátusokat kell választani Bécsbe az országgyülésnek, részünkről a képviselőház arany szakállu volt jegyzőjét Tóth Vilmost kándidáljuk, ki a koronázási diszebéd alkalmával, fényes sikerrel tette le az érettségi vizsgát, hogy mikép kell majd a rájxratban hatalmas diktiót kanyaritani németül.

Hogy növekszik a baloldal?

Mint növekszik, és gyarapszik
Az a szélső baloldal?
Mely a törvényt negyvennyolcból
Citálgatja halommal, —
A mint történt, azon módon
E nótában im elmondom:

Mentünk mentünk mendegéltünk
Én és bátyám Pipási!
Ki insurgált hős volt egykor
Most dühös Deákpárti!
Négyszemközt igazán szólva
A közösügy vala szóba.

Haj! Pipási urambátyám!
Mindenre azt mondta jó,
Jó a stempli, paragrafus —
Jó a delegátió!!
Jó az opportunitás is —
Ha ló nincsen a szamár is.

Bár eléggé fejtegettem —
Hogy hát.. ide meg oda, —
Sok a kétértelmü dolog
A mi nem jó volt soha..
Mind hasztalan urambátyám!
Megmaradt a Deák pártján.

Sőt, hogy feltüzelém — ime..
Fináne mellett agitál,
„Ez az — ugymond — a mely által
Deficitünk alább száll;
S uriasan, vigan élünk
A pápával sem cserélünk.“

E szavakra körül kapja..
A vámháznál két fináne!
És sallangos köstökéből...
Minden dohányt jól kiráz.
S Pipási ur szegény fejét..
Tiz forintig meg is fejék.

Urambátyám erre zöldült,
Kékült, sárgult... tudná ég —
Rémitő nagy bosszujában
Minő szint nem váltott még?
Mikor oszt kifutta magát —
Felkacag és megszóllal:
„Igazad van öcsém! éljen
Az a szélső baloldal!“

Szittya Puff.

Az öreg Ábrahám levelei.

II.

Tekhintethes szerkhesztü or!

Szürnyüsig hogy mennyit beszilnek meg irnak must a Khossuth levelirül, az ember azt sem thodja khire hallgassun, khinek van igazsága? Phedig hát nagyun khünyő belátni, hugy bizuny a Deáknak thiszta igazsága van... Nü... cshak khirem ne thessik belebeszilni in ujra mundom, er hod recht, mert azt mundja, hugy ü nem thartja magát khütelesnek arra a levilre válaszúlni, miután nyiltan szabadun beszilt, is a vilemény nyilvánitás is szabad vút, senkhire sem erüttethik a nizethet, hanem mindenkhi ugy thett, a hugy a meggyüzüdisinek legjubban megfhelel. Ebbe thükilletes igazsága van, mert hát az urszággyülisen mindenkhi szabadun beszilhetett, nem vút ott semmi phressió. Beszilik, hogy nem vút ám az urszággyülisin semmi phressió, hanem még is pressió vult az, mert hát a vármegyiket nem állitották vissza addig, mig csak az urszággyülisen a 67-er bizuttmány munkhálatát khürüsztül nem vitték, mert thudta az üreg ur, hugy akkhur, ha a vármegyiket elübb vissza állittják, és cshak azuthán fhugtak vulna a 67-es bizuttmányi munkhálathuz — akkhur bizunyusan nagyun suk Bihar, Khumárom és Szhabulcs vármegye lett vuna, és akkhur alkalmasint pher dü lett vuna az egisz munkhálat. Ha a vármegyiket állihutták vulna elibb vissza, és ezek beszilhettek vuna elébb, majd akkhur mundha vuna azuthán „hugy mindenkhi szhabadun beszilhetett s mundhatta ki a meggyüzüdisit“ de igy bethümtik az urszhág szháját. —

Hát hiszen az igaz, hugy a vármegyikhet nem állithutták vissza, cshak akkhur, mikhur már überzeigolva vúthak, hugy passziruzott az urszággyülisen a „khüzüs ügy“ — de hát thesz az valamit? má mi az ürdügnek khellett vúna elibb a vármegyikhet vissza állithani, hugy thalán még thübb lármát csinálthak vúna?

Hát nem jubban van ez igy khirem? Igy el van vigezve minden egy fhüst alatt — s must má khár anynyit beszhilni. — Azuthán mi khüze Khossutnak a mi dulgonkhoz? thalán ü fhizeti az adút? vagy ü fhug accist fhizetni, attul a mit in is árendálok, vagy thalán ü szhijja azt a megveszett russz thrafik duhányt, s azt a vallatni valú russz szhivart? vagy thalán nekhi khül azt a magyar czhimmerrel elláthutt "stemplit" nyalugatni hátuljárul, vagy thalán az ü fhiját surozzák be nimet Balbachonnak,hugy a virit idegenért kiuntcsa?

Azt is mundja Kossot, hugy Deák nem áll utt, a hul 1861-ba — — másuk meg azt mundják, hugy iphen Deák vút az, a ki thaval az urszággyülisen azt mundtha, hugy „ne legyünk jubb hazafiak mint üseink vúthak“ és hugy a 48-iki thürvinyek reviziujába nem ereszkedhetünk elibb bele, mig azukhat vissza nem állitják — is mig is Deák vút az, a khi az 1848 thürvinyek reviziójába ereszkhedett a 67-es bizuttmányi elaborathum szherint, mielütt az rephonálva lett vúna! Groszer Gatt! Hát khi áll must ott, a hul állt 1861-ben.

Nagyun termiszethes, hugy a gescheftsember mindig máskhip beszil, mint a hugy thesz. Lám khirem alássan, in mikhur gscheftet akharuk csinálni, beszillek in üssze vissza mindent — hanem azir nem tharthum meg, mer cshak ugy cshinálhatok rebacht, ha a másikhat megtargliszhatum.

alázathus szulgája
Az üreg Ábrahám.

Városi tréfa a falusi emberrel.

Egy paraszt a médárdi vásárba..
Ökröt venni jött a minapába.
A lánchidon is által jöve már —
S kérdi egytől: hol a marhavásár?

„Épen oda megyek — mondá — én is —
Marhákat akarok nézni én is."
S a mint egy cifra házhoz elérnek..
Mondá neki: „itt passzust nem kérnek."

— Kié e pofoncsapott képü ház?
Hogy bele annyi sok ember csúsz-mász. —
„Ez a sok ember ide azért jár..
Mert bent van a legjobb marhavásár.
Jöjjön kend be.. ni ott a kolompos!
Utánna bőg itt e falka lompos.
Baj csak az, hogy egy rudas ökör van..
S a se jár soha az igaz utban; —
Pedig a többi ez egytől tanul,
Mig a keringős csordába fajul.
Èn már sok baromvásárt jártam,
De még ennyi s ily marhát nem láttam.
Igen barátom, ez bölöny fajta..
Ha egy riad,... a többi mind rajta...
Tűznek viznek, rohan a veszélybe —
Mig az egész csordának nincs vége."

— ‚Veszett faj ez uram! nem kell nekem' —
Ne késsünk, hanem fussunk el innen,
Nehogy még minket is fel ökleljen —
És még majd a szalmánkon teleljen.' —

Pótharaszti.

Az atyai csizmadia párbeszéde, az ő hitestársával.

Assz. Apjok lelkem! ugyan kinek is küldötték tavaly kendtek azt a bizalmi nyilatkozatot?

Férj. Hát kinek küldöttük volna másnak, mint a haza nagy bölcsének.

Assz. De hát kicsoda az a haza nagy bölcse?

Férj Látszik hogy asszony vagy. Hát azt sem tudod? ki lenne más mint Deák Ferencz!

Assz. De hát ennek a hazának ennél az egynél nincsen több bölcse?

Férj. Van még egy, — a bajai kis bölcs.

Assz. Magyarázza meg hát apjokom! hogy mi különbség van a haza nagy bölcse, és a bajai kis bölcs közt?

Férj. Hát a haza nagy bölcse, irányt ad az országgyülésnek. Az ő szava, a képviselők többsége elött szentebb az ó testamentumi szent irásnál, mert ha valamit mond, még az is, a ki a jobboldalon alunni szokott, rá kiáltja hogy helyes. — A bajai kis bölcs pedig, a bölcs nevezetet azzal érdemelte ki, mert az országgyülésen rendesen hallgat. Egyszer ugyan próbált volt már beszilgetni, — de bizon nem sokat ért az. Sokkal több ember volt ő mint Kipfelhauser, nagyon sokat ártott magának a kikeresztelkedéssel, aztán négy szem közt legyen mondva, nem is országgyülési követnek való biz ökeme.

Most már elis dalolhatja baja,
Hogy követnek küldte elég baj — a.

A dekorált muzsafiakhoz.

Müvészek és költök eddig
Pegazuson lovagoltak,
Ámde ma már lovak nélkül —
Vagynak ütve lovagoknak.

Verstalány.

Egy öreg rektortól.

Végtelen tágas épület —
Láthatatlan oszlopokkal,
Addig tetszik szemnek, fülnek —
Mig a vándor benne járdal.
Bárminő kényelmes volna...
Még sincs állandó lakója.

Titka mélységes céljának..
Faragva van mesterséggel,
Maga gyujt lámpást magának —
Mely ég benne fényességgel.
De a mestert, ki alkatta...
Még semmi szem nem láthatta.

A 10-ik számban közlött verstalány: **pünkösdi király.**

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Mihály gazda! nekhem ogyan befüzetett a khurunáczió.

Mihály. Hogy hogy Iczik szomszéd?

Iczik. Hát thodja khend egy grojszártige fülséges gseftet akartam csinálni. Megvettem 6 ezer penghü forinton egy kész tribünt, dasz hajszt, egy állványt három ezer öléssel; gondoltham minden öles hat pengü, háromszor hat az tizennyolcz — tehát tizenkhét ezer pengü thiszta rebakja lesz Icziknek.

Mihály. A bizony jó spekulátzió lett volna szomszéd.

Iczik. Lett vulna, ha lehetett vulna, hanem a kalkülüs ogyan czodarul öthött ám ki, hallja khend! thodja mit vettem be?

Mihály. Hát bevett vagy tizezer forintot a szomszéd.

Iczik. Vie zógt den dasz Mihály gazda? thiz ezer forint? thiz ezer ám... de csak szekszedli, kherek számmal üt ezer phengü khámpecz khapóresz... hogy döltvulna üssze a tribün, mielütt felállithották.

Mihály. Kinyeri azt a kis veszteséget a gyapjun szomszéd még az idén, hanem hát mit mond Iczik szomszéd arra a száz ezer darab aranyra, mit a magyar Király és Királyné Ő Felségeik a honvédek özvegyei és árvai segélyzésére ajándékoztak?

Iczik. Azt mondom Mihály gazda! hogy az a hundert-tausend Dükát nem ragyug oly fényesen, mint Ü Felségeiknek ezen szép tetthük; én a khurunázáskur thodja khend elfelejtetthem éljent kiálthani, hanem mustan helyre öthüm és hangosan kiállthum éljen a magyar Khirály és annak a Fhelesége!... az a szép asszuny!

Mihály. Mit gondol Iczik szomszéd! haza jön e Kossuth apánk, hiszen már amnesztiát kapott valamennyi külföldön bujdosó hazánkfia?

Iczik. Én azt mondom, khedves Mihály bátya! hugyha mindenkhi haza gyün is, — de Kossuthot bajusan láthatjuk már mi meg valaha, mert ü ulyan felthételes amnesztiára sohase tér vissza hazájába.

Mihály. Áldja meg hát a magyarok istene ott a hol van, a merre jár kel, áldja meg a nyomát is, nem hiában olvastam hát én a „Magyar Ujság"-ban ezt a szép verset róla:

„Kossuth Lajos nagy bujába
Leül a tenger partjára,
Ráborul a koronára...
Hol van a sok katonája?"

Ludas Matyi gyorspostája.

Megvolt hát.. elmult hát
A koronácsió!
Most következik a
Prenumerátsió!
Egy egy rongyos bankó
Magakad még itt ott,
Ne tessék sajnálni
Azt azs egy forintot —
Melyért Ludas Matyi
Három hónapon át —
Teréfával tartja...
Kedves publikumát.

PóthMarasztra! Tisztelt elvrokonunk kedélyes humora Lángragyujtó, miként Tokaj tüzes bora.

Topolyára a fiatal Smülének: brávó Smüle! jól elsüle.

Vidéki munkatársainknak: becses kéziratikat csötörtökig legyenek szivesek mindig hozzánk juttatni, mivel a később érkezettek azon héten már nem közölhetők.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.